

Arrest

nr. 227 414 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 223 917 van 11 juli 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 10 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juni 2019 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar Congolees paspoort en een visum type C, afgegeven op 24 juni 2019 te Kinshasa en geldig van 24 juni 2019 tot 8 augustus 2019.

1.2 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de

eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Op 26.06.2019 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende, J(...) B(...), Inspecteur

de heer / mevrouw :

naam K(...) voornaam P(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OP(...) afgegeven te MINAFFET

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 24.06.2019 tot 08.08.2019 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET(...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van theatervoorstellingen. Hij legt een uitnodiging van "L(...)Theatre" te L(...) (België) voor en een terugkeerticket dd. 23.07.2019. Echter de uitnodiging vermeldt dat zijn voorstellingen plaatsvinden van 18.06.2019 tot 28.06.2019. Betrokkene komt dus laattijdig toe. Verder kan hij geen invulling geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten na 28.06.2019 tot 23.07.2019. Betrokkene is niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt over geen enkel document (toeristische documentatie? – zakelijke stukken?) welk enig reismotief kan aantonen vanaf 28.06.2019.

X (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 120 US dollar (= +/- 107 euro) voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 23.07.2019) in België. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. (...)"

1.3 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Meneer K(...), P(...)

X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

X uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 24.06.2019.

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. X *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het*

Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van theatervoorstellingen. Hij legt een uitnodiging van "L(...)Theatre" te L(...) (België) voor en een terugkeerticket dd. 23.07.2019. Echter de uitnodiging vermeldt dat zijn voorstellingen plaatsvinden van 18.06.2019 tot 28.06.2019. Betrokkene komt dus laattijdig toe. Verder kan hij geen invulling geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten na 28.06.2019 tot 23.07.2019. Betrokkene is niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt over geen enkel document (toeristische documentatie? – zakelijke stukken?) welk enig reismotief kan aantonen vanaf 28.06.2019.

3. X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 120 US dollar (= +/- 107 euro) voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 23.07.2019) in België. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. (...)"

1.4 Op 11 juli 2019, bij arrest nr. 223 917, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingestelde vordering tot schorsing van de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast wegens gebrek aan belang.

3.1.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen immers slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117).

De belangvereiste is erop gericht de rechtszekerheid te dienen en een goede rechtsbedeling te verzekeren. Het is aan de Raad om te oordelen of de verzoekende partij die een zaak voor hem brengt, doet blijken van een belang bij haar beroep. De Raad moet er daarbij over waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast. (*cf.* RvS (AV) 22 maart 2019, nr. 244.015, met verwijzing aldaar naar Europees Hof voor de Rechten van de Mens 17 juli 2018, *Vermeulen/België*, §§ 42 e.v. en GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, B.4.3)

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel

en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Om rechtstreeks te zijn, moet het belang de verzoekende partij een voordeel verschaffen dat voldoende direct verband houdt met de finaliteit van een nietigverklaring, namelijk het doen verdwijnen van de bestreden rechtshandeling uit de rechtsorde (cf. RvS (AV) 22 maart 2019, nr. 244.015).

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.1.2 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 juli 2019 zonder verzet is teruggedreven.

Ter terechtzitting van 3 oktober 2019 vraagt de waarnemend voorzitter de partijen of zij menen dat de verzoekende partij nog belang heeft bij het aanvechten van de beslissing tot teruggrijping, die uitgevoerd werd, en bij de intrekking van het visum. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat zij wel belang heeft. Zij wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij een belangrijke taak heeft in Europa, zodat het belangrijk is dat de SIS-seining wordt verwijderd en zij geen precedents heeft. Dit zou anders nefast zijn voor haar belangen in Europa. In de tweede plaats wijst zij op een arrest van de algemene vergadering van de Raad van State van 20 maart 2019 met nr. 244.015. Hierin wordt volgens de verzoekende partij aangegeven dat geen te restrictieve lezing mag worden gedaan van het belang en verwezen naar de mogelijkheid om een schadevergoeding te verzoeken als de beslissing illegaal is, zelfs als er geen belang is. De verwerende partij verwijst naar de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en stelt dat de verzoekende partij reeds teruggedreven is en dus geen belang meer heeft.

3.1.3 Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangehaalde arrest, wijst de Raad in de eerste plaats op het feit dat arrest nr. 244.015 door de algemene vergadering van de Raad van State werd gewezen op 22 maart 2019 en dus niet op 20 maart 2019. In dit arrest wordt er inderdaad op gewezen dat, zoals de Raad hoger reeds heeft aangegeven, erover moet worden gewaakt dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast. Daarnaast stelt de Raad van State onder meer het volgende: *“Om als toereikend te worden beschouwd, moet het belang onder meer rechtstreeks zijn en de verzoekende partij een voordeel verschaffen dat voldoende direct verband houdt met de finaliteit van een nietigverklaring, namelijk het doen verdwijnen van de bestreden rechtshandeling uit de rechtsorde.*

Onvoldoende om een nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen verkrijgen, is dan ook het belang van een verzoekende partij dat in de loop van de annulatieprocedure is geëvolueerd naar nog uitsluitend een belang bij het onwettig horen verklaren van die beslissing om de toekenning van een schadevergoeding – door de rechtbanken van de rechterlijke orde, die daartoe zelf de eventuele fout van de overheid kunnen vaststellen – te faciliteren.” Vervolgens gaat de algemene vergadering van de Raad van State in op de gevolgen van de door middel van artikel 11bis van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ingevoerde eigen schadevergoedingsbevoegdheid van de Raad van State. Nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier het betrokken arrest een situatie zou betreffen die vergelijkbaar is met de hare. De Raad beschikt, in tegenstelling tot de Raad van State, immers niet over zulke eigen schadevergoedingsbevoegdheid. Bovendien voert de verzoekende partij zelfs niet aan dat zij zou beogen bij de gewone rechter om een schadevergoeding te verzoeken. Met dit loutere theoretische betoog toont de verzoekende partij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Meer concreet tracht de verzoekende partij haar belang aan te tonen door te wijzen op het feit dat zij een belangrijke taak heeft in Europa, waardoor het belangrijk is dat de SIS-seining wordt verwijderd en zij geen precedents heeft. Anders zou dit volgens haar nefast zijn voor haar belangen in Europa.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarop zij zich baseert om te stellen dat de beslissing tot teruggrijping en die tot intrekking van een visum aanleiding zouden geven tot een SIS-seining. Zulke seining betreft de signalering op basis van Verordening (EG) Nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie

(SIS II) (hierna: de SIS II-verordening). Artikel 24 van deze verordening bepaalt de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf, maar de verzoekende partij zet niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, onder welk van de voorziene criteria voor signalering zij dan wel zou vallen. Ook voert zij niet aan dat zij onder de toepassing van de artikelen 25 of 26 van de SIS II-verordening zou vallen. Ten slotte stelt de Raad vast dat enige SIS-signalering ook niet blijkt uit het administratief dossier.

Daarnaast wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 13 van Verordening (EG) Nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening) (hierna: de VIS-verordening) in het geval van een beslissing tot intrekking van het visum wel een aantal gegevens moeten worden toegevoegd aan het aanvraagdossier, waaronder het feit dat het visum werd ingetrokken en de redenen van deze beslissing.

Artikel 21.2 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: de Visumcode) legt vervolgens de verplichting op om voor elke visumaanvraag het VIS te raadplegen, overeenkomstig de artikelen 8.2 en 15 van de VIS-verordening. Artikel 15.3 van de VIS-verordening bepaalt daarbij dat, in het geval blijkt dat in het VIS gegevens betreffende de aanvrager zijn opgeslagen, de visumautoriteit toegang krijgt tot het aanvraagdossier of de aanvraagdossiers. Zoals hoger reeds aangegeven, bevat dit dossier onder meer de redenen van de beslissing tot intrekking van het visum.

Tevens benadrukt de Raad dat artikel 32 van de Visumcode, dat de gronden bevat voor de weigering van een visum, niet bepaalt dat de intrekking van een eerder visum ertoe leidt dat de toekenning van een later visum moet worden geweigerd (in tegenstelling tot een SIS-signalering ter *fine* van weigering van toegang). De verzoekende partij voert ook niet aan dat zulke verplichte weigering (of een andere rechtstreekse benadeling) zou voortvloeien uit een andere bepaling, van hetzij de Visumcode, hetzij een andere wettelijke of reglementaire regeling. Voor het overige wijst de Raad erop dat de gemachtigde voor het toekennen van een visum, zowel visa die onder de Visumcode vallen als visa die daarbuiten vallen, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

In de aangegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat haar belang bij de nietigverklaring van de beslissing tot teruggedrijving en de beslissing tot intrekking van een visum erin zou bestaan om te vermijden dat zij SIS-gesignaleerd wordt of blijft en dat zij "*precedenten*" zou hebben, hetgeen nefast zou zijn voor haar belangen in Europa, waar zij naar eigen zeggen een belangrijke taak heeft.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet het belang van de verzoekende partij onder meer actueel, rechtstreeks en zeker (en dus niet hypothetisch) zijn. Het wordt door de partijen niet betwist dat de verzoekende partij op 13 juli 2019 daadwerkelijk werd teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving is dan ook uitgevoerd, zodat de verzoekende partij door deze beslissing niet langer is benadeeld en de nietigverklaring ervan haar geen voordeel meer kan opleveren. Ook blijkt geen rechtstreeks nadeel meer van de intrekking van het toegekende visum en een rechtstreeks voordeel van de nietigverklaring ervan. Met haar betoog maakt de verzoekende partij vooreerst hoe dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij meent het voorwerp uit te maken of te zullen uitmaken van een SIS-signalering. In de mate dat zij met haar verwijzing naar de "*SIS-seining*" doelt op het feit dat bepaalde gegevens naar aanleiding van de thans bestreden intrekking van het visum zijn of zullen worden opgeslagen in het VIS, voert zij slechts een onzeker, hypothetisch nadeel aan. Zij verwijst immers naar een eventueel in de toekomst in te dienen visumaanvraag, waarover de gemachtigde vervolgens (binnen onder meer de grenzen van de Visumcode) discretionair zal oordelen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat uit de Visumcode of elders blijkt dat een eerdere intrekking van een visum zou leiden tot een verplichte weigering van een later visum, of tot een andere rechtstreekse benadeling. Een belang geput uit de eventuele moeilijkheden die de verzoekende partij zou ervaren om in de toekomst een visum voor Europa te verkrijgen, is slechts een onrechtstreeks en onzeker belang. Bijgevolg blijkt ook niet dat zij thans nog een actueel belang heeft om de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing te vorderen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij met haar betoog, zowel aangaande het voormelde arrest nr. 224.015 van de Raad van State als aangaande de SIS-signalering en "*precedenten*", niet duidelijk maakt waarom het niet aanvaarden van een belang *in casu* een buitensporig restrictieve of formalistische toepassing van de belangvereiste zou uitmaken.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat zij nog over het rechtens vereiste belang beschikt.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3.2 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op 5 juli 2019 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing indiende. Op 8 juli 2019 diende zij, door middel van het thans voorliggende verzoekschrift, opnieuw een (gewone) vordering tot schorsing in tegen deze beslissing. Zoals hoger reeds aangegeven, verwierp de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing bij arrest nr. 223 917 van 11 juli 2019. Uit dit arrest blijkt dat deze verwerping is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstige middelen had aangevoerd en bijgevolg niet op de vaststelling dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. In het betrokken arrest wordt daarentegen uitdrukkelijk vastgesteld dat het uiterst dringende karakter van de vordering vaststaat. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de door middel van het huidig verzoekschrift ingediende vordering tot schorsing werd ingediend in strijd met artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting van 3 oktober 2019 gedraagt de verzoekende partij zich met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing naar de wijsheid. Hiermee kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE